

Рибалка

Яків Щоголів

(А. Л. Шиманову)

Понад вечір, як з роботи
Всі вертаються в село,
Я іду собі на річку,
Де мій човен і весло.

Довгий бовт і сак і сіті
Я у човен положу;
Поможи мені, цариця,
Одпливаючи, скажу.

Вдарю раз веслом і вдруге,
Човен воду розсіче,
І на дві руки доріжка
Поза човном потече.

Гей пливе старий рибалка:
Розігнись, очерети;
Розступись, густе латаття,
Дайте човнику пройти!

Я туди його направлю
Ще до пізньої зорі,
Де стоїть язок вербовий,
Щоб поладить ятері.

Стійте смирно через річку,
Ятері мої густі;
Як вода стемніша — риба
Буде сміло в вас пливти.

Повернувся човник далі;
Я край берега пливу...
Он гадюка засичала

І сховалася в траву;

Он деркач кричить у лузі,
Соловей співа в кущах,
І вівчарик свище фіть-фіть
У зелених комишах.

Я над берегом і сміло
Сак мій, зігнутий в дугу,
Закидаю з човна в воду
Попід аїр і кугу.

Вдарю бовтом раз і вдруге,
Сонну рибу сполохну;
Те і діло сак виймаю,
Щуку й окуня тягну.

Ну, вморивсь я в очеретах,
Так поїду у гаї
І на чистому закину
Сіті прядені мої.

Гей пливе старий рибалка:
Розігнись, очерети;
Розступись, густе латаття,
Дайте човнику пройти!

Ніч давно на землю сходе,
Соловей в кущах мовчить,
І на березі вівчарик
Не свистить уже фіть-фіть.

Тільки чутно: в лісі пугач
Лягнув по боку крилом,
Зашурчав кажан над ухом,
Та й затихло все кругом .

А рибалці це не вперше:
Ще ізмалу він ізвик
Слухать пугача в діброві
І в гаю совиний крик.

От і вплив він на чисте,
Та на небо й погляда,
Чи не вийде з хмари місяць,
Щоб повидніла вода.

Розірвались чорні хмари,
Місяць жарко засвітив;
Ще рибалка з човна сіті
Кинуть в воду не поспів,

Озирнувсь, а гай зелений,
Як в огні, увесь горить,
Серебром берези блещуть,
Травка в золоті кипить!

Що це тут за темна сила?..
Хоче ще він позирнуть,—
Аж між дерева гаївки,
Наче-блискавки, снують...

І рибалка пожахнувся,
Сіті в човен положив,
Взяв весло, перехрестився
Та й назад собі поплив...

1877